

Dr. Keith Scott-Mumby

Licențiat în Medicină și Chirurgie, Doctor în Medicină,
Membru al Colegiului Regal al Medicilor
(Medicina alternativa)

MEDICINA VIRTUALĂ

*O nouă dimensiune
în vindecarea energetică*

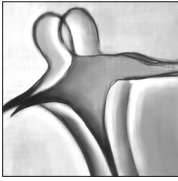
Traducere:

Nicoleta Radu și Emilia Ichim

Editura VIDIA
București, 2013

CUPRINS

Cuvânt-înainte	7
Prefață	9
1. Ești invitat să ni te alături, domnule doctor!	13
2. Istoria medicinei energetice	33
3. Biologie dincolo de învelișul material	53
4. Apariția electroacupuncturii	79
5. Vegatestul	105
6. Terapia prin biorezonanță	129
7. Metode în tratamentul de bază	149
8. Screeningul electrodermic computerizat	183
9. Terapia prin lumină	209
10. Gaia	231
11. Medicina din Star Trek este aici... chiar acum!	253
12. Nu-i așa că e ciudat?	271
13. Natura imaterială a substanțelor	291
14. Biologie dincolo de moarte	317
15. Kundalini în versiune electronică	343
Note bibliografice	363
Index	373

CAPITOLUL 1

EȘTI INVITAT SĂ NI TE ALĂTURI, DOMNULE DOCTOR!

Viziunea noastră asupra lumii se schimbă în ritm rapid. În urmă cu un sfert de secol existau lucruri despre care oamenii de știință erau absolut siguri că sunt adevărate; astăzi suntem absolut siguri că aceleași lucruri nu sunt adevărate. În niciun alt domeniu nu este mai evident acest aspect decât în cel al fizicii organismelor. În doar câteva decenii ne-am modificat într-atât punctul de vedere potrivit căruia aura energetică a corpului uman nu există, încât acum avem nenumărate dovezi științifice ale existenței acesteia și mai multe teorii valabile cu privire la natura și funcția ei. În multe universități prestigioase din lume s-au efectuat studii care, deși sunt în mare măsură ignorate de cei care promovează alt „adevăr”, au avut totuși o contribuție extrem de importantă la unificarea domeniilor considerate altădată doar metafizice (de unde și numele) cu doctrinele acceptate de știința actuală. Astăzi avem instrumente care pot să măsoare efectele produse asupra acestei ordini a realității; acum iese la iveală că adevărul era aici de *multă* vreme.

Doar că nimeni nu-i dădea atenție.

Până nu demult, înainte să înceapă această eră a investigațiilor în domeniul energiei biologice, orice credință în existența aurei sau a efectelor psihochinetice era privită ca o plăsmuire infantilă a populațiilor mai puțin avansate din punct de vedere științific (și care, prin urmare, greșeau); punctul de vedere tipic al cercetătorilor occidentali era că aceste populații compensează lacunele

pe care le au în înțelegerea complexă a realității prin mituri și practici fetișiste. Șamanii erau niște simpli vraci, iar tămăduirea prin atingere era o înșelătorie care se baza pe autosugestia spiritelor credule.

Simplul fapt că unele dintre aceste credințe presupus naive dăinuie de mii de ani, pe când știința noastră există doar de câteva secole, nu pare să cântărească prea mult pentru cei care manifestă o asemenea aroganță. Adevărul este că știința, așa cum este definită chiar de partizanii ei, este un teren nesigur de teorii la modă și opinii care, de regulă, se bat cap în cap – uneori de-a dreptul jenant.

Două dintre cele mai lăudate și revoluționare teorii ale secolului trecut, teoria relativității formulată de Einstein și mecanica cuantică a lui Planck, sunt într-un dezacord atât de mare încât par să se excludă reciproc. Ipoteza cosmologică a Big Bang-ului este atotcuprinzătoare, dar s-a prăbușit din cauza contradicțiilor, conform opiniei formulate de profesorul Andrei Linde de la Universitatea Stanford din California, deși cei care își câștigă existența scriind despre ea refuză să accepte că există discrepanțe majore și merg înainte pe această cale ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.¹ Este deconcertant că electricitatea și magnetismul, două elemente constitutive absolut fundamentale în construcția Universului, sunt atât de puțin înțelese încât, la nivelul cel mai profund, știința nu poate explica natura acestor fenomene energetice sau modul în care își exercită efectele. Admitem că electronul este un element de bază al atomului, care are proprietăți cum sunt masa și sarcina electrică, însă ne lipsește o explicație mai profundă a modului în care apar aceste proprietăți.

Fac aceste precizări pentru aceia dintre cititori care au impresia că știința, așa cum o percepem noi, înțelege lumea în care trăim. Nu o înțelege.

Ce îi reproșez eu în primul rând așa-zisei științe nu este că uneori greșește, ci că nu recunoaște că de fiecare dată când existența

unui lucru nu poate fi dovedită cu ajutorul îngusteii abordării standard, acel lucru este etichetat drept „neștiințific” și, prin urmare, fals sau înșelător. Nu se suflă niciodată vreo vorbă despre posibilitatea ca problema să fi apărut tocmai din vina științei sau a metodologiei ei necorespunzătoare. În urmă cu 120 de ani nu existau metode pentru detectarea undelor radio. Înseamnă că, dacă cineva le-ar fi descoperit înainte de a le fi venit vremea, ele ar fi fost considerate tot produsul unei credințe „neștiințifice”? Și, mai ales, s-ar fi putut spune, pe motiv că știința vremii nu a reușit să detecteze un astfel de fenomen, că *undele radio nu există*?

RENAȘTEREA VITALISMULUI

Filosofii vorbesc despre o epistemologie a „realismului naiv”; aceasta înseamnă să crezi că nu există decât ce se vede. O idee cât se poate de naivă.

Cu toate acestea, știința mecanicistă modernă a rămas ancorată în acest cadru de gândire. Acesta este construit în întregime pe concepția conform căreia experiența noastră ca ființă se reduce la un morman de materie care (se presupune) a apărut gata formată printr-o explozie gigantică produsă la începuturile timpului. Ironia este că tocmai Isaac Newton, părintele acestei viziuni asupra lumii, era profund implicat în ocultism, magie, alchimie și alte chestiuni ce țin de misticism, pe care oamenii de știință de azi le disprețuiesc și le iau în derâdere. Evident, adepții lui Newton s-au dat peste cap pentru a legitima ideea unui univers care funcționează ca un „mecanism de ceasornic”. În încercarea disperată de a reconcilia imaginea omului așa cum voiau ei să-l vadă cu adevărul faptelor din trecutul lui, biografii lui Newton au ajuns să-i suprime cea mai mare parte a lucrărilor – „producția evidentă a unui nebun și escroc”, așa descria unul dintre biografii lui Newton acest material secret.²

În secolul al XX-lea am fost nevoiți să reexaminăm universul mecanicist și, în sfârșit, încep să apară scriitori cu viziuni

îndrăznețe, cum este Rupert Sheldrake, care vin cu o paradigmă revigorantă, afirmând că viața și procesele conștiente sunt cele care generează materia, și nu invers.³ Modelul asupra lumii conform căruia energiile vitale predomină și impulsionează creația se numește *vitalism*.

Unul dintre cei mai fervenți susținători ai acestei filosofii a fost Henri Bergson (1859 – 1941), care a primit Premiul Nobel pentru Literatură în 1927 și a devenit membru al Academiei Franceze în 1941. El este autorul lucrărilor „Materie și memorie” (1896) și „Evoluția creatoare” (1907). Sir John C. Eccles (1903 – 1997), distinsul neurofiziolog australian, laureat al Premiului Nobel în 1963, își expune versiunea privind vitalismul în lucrarea „Evoluția creierului: crearea sinelui”.⁴ Vitalismul reprezintă viziunea tradițională asupra lumii, care timp de câteva secole a fost eclipsată sub greutatea exceselor științifice, dar care acum se impune ca singurul adevăr în stare să explice ceea ce vedem – fără să denatureze.

Este de la sine înțeles că ar fi o greșeală dacă ne-am propune să scoatem cuvântul „știință” din dicționarul de bun-simț. Însă știința trebuie să-și reconsidere poziția pompoasă și pedantă pe care a adoptat-o și să devină exact ce ar trebui să fie: disciplina care își propune să cunoască și să afle *întregul adevăr*. În sensul cel mai deplin, știința, filosofia și religia merg mână în mână. Nu poate fi știință aceea care încalcă preceptele sacralității și ale ființei, căutând să scoată din ecuație viața ca pe un accident ciudat apărut în mașinăria chimică.

CÂMPURILE INFORMAȚIONALE

Cea mai nouă noțiune folosită în biologie este cea de *câmp informațional*. Câmpurile informaționale creează realitatea; ele o așază și o țin la un loc în forma pe care trebuie să o aibă. V-ați întregat vreodată de ce o ceașcă este o ceașcă? De ce atomii situați la extremități nu încep să migreze și să se transforme, de pildă,

într-o lingură? Răspunsul este câmpul informațional. Când beți o ceașcă de ceai, beți din ceva care, din punct de vedere material, în proporție de 99,999999% nu este acolo (nu încercați să numărați zecimalele, mai sunt alte câteva zeci pe care nu m-am oboșit să le scriu). Doar câmpul este real. Materia, așa cum ne învață fizica cuantică, nu este decât o iluzie. Ea apare din acest „vid” sau vacuum de fiecare dată când interacționăm cu el. Asemeni trupelor de cavalerie din filmele vechi de serie B, își face apariția exact când este nevoie de ea!

Rezultă de aici că o formațiune canceroasă, un parazit sau un virus sunt, și ele, doar câmpuri informaționale. Tot ce are legătură cu viața și cu ființa noastră este energie și informație. Ne facem apariția din câmpurile informaționale sub formă de embrion; ne întoarcem într-un câmp informațional sub formă de corp neînsușit. Într-adevăr, există probabilitatea să supraviețuim dispariției biologice, cel puțin sub forma unui tip de câmp.

Câmpurile informaționale biologice sunt incredibil de vaste din punctul de vedere al datelor pe care le conțin – cu multe ordine de mărime peste întreaga complexitate moleculară a substanțelor noastre fizice. Cu alte cuvinte, plasma biochimică din corpurile noastre nu ar putea în niciun caz să cuprindă suficient de multă informație pentru a organiza și a controla un organism viu. Avem nevoie de câmpul informațional care să ne aducă acolo și să ne țină pe loc. Substanțele chimice nu pot să „gândească” și să organizeze alte substanțe chimice fără un impuls declanșator! Acest fapt pune punct o dată pentru totdeauna ideii de viață bazată pe principiul biochimic, susținută de cultura medicală din zilele noastre, adeptă a medicației. Existăm ca energie dirijată și purtătoare de informație.

Potrivit lui Carlo Rubbia, laureat al Premiului Nobel în 1984, materia („lucrurile materiale”) reprezintă mai puțin de a miliarde parte din cosmosul manifest. Restul este alcătuit din fenomene pur energetice constând în interacțiuni, câmpuri informaționale

și rezonanță. Este o revelație zguduitoare a uneia dintre cele mai strălucite minți ale științei. O disciplină a vindecării care are în vedere doar un fragment atât de mic și neînsemnat din întregul ansamblu este grav deformată și sortită mai des eșecului decât reușitei. Blocați în paradigma greșită a „materiei”, medicii care ignoră această perspectivă sunt fără îndoială condamnați să încalce cel dintâi principiu al jurământului lui Hipocrate, acela de a nu face rău.

Din păcate, la acest capitol medicii sunt în urmă cu zeci de ani și nici măcar nu discută încă despre această idee. Atitudinea științifică în acest domeniu, o spun cu regret, deseori nu este altceva decât o poză cu care sistemul medical consacrat încearcă să-și intimideze adversarii (deloc puțini), reprezentanții săi fiind departe de imaginea de umili căutători ai adevărului. Este o situație în care, așa cum a spus-o fondatorul psihologiei umaniste Abram Maslow, pretextul științei este folosit pentru a se evita adevărul mai profund.

PERTURBĂRI ALE CÂMPULUI

Nu trebuie să uităm că informația presupune un anumit tip de conștiință. Acest lucru este inevitabil. Teoriile despre „universul viu” (materia conștientă) ale lui David Pearson au avut un succes răsunător printre colegii săi din domeniile fizicii și matematicii. Însă nici de data aceasta medicii nu li s-au alăturat!⁵

Este interesant să observăm că „informație” înseamnă „a da formă materială” (de la latinescul *informare*). Cu alte cuvinte, informația de la nivelul câmpului cuantic este de fapt o forță activă, creatoare, implicată intim în forma și manifestarea realității. Altfel spus, informația este un mod specific de a reprezenta interacțiunea dintre conștiință și realitate, fie pentru a o organiza, fie pentru a o decodifica. Este prea devreme ca să știm cu certitudine *cum* funcționează și influențează lucrurile aceste câmpuri, însă putem spune că aceste câmpuri de probabilitate cuantică par

să reprezinte zona intermediară aflată între conștiință și realitatea manifestă. Chiar dacă nu le înțelegem pe deplin, faptul că recunoaștem că există și au un rol esențial reprezintă o schimbare majoră de paradigmă.

Acum putem redefini boala ca întrerupere, încetare sau distorsiune a câmpurilor informaționale și energetice. În aceste condiții, *cea mai bună* abordare a bolii este, cu siguranță, să corectăm aceste defecțiuni, pentru că în felul acesta vom elimina discordanța și vom stopa procesul bolii – cu alte cuvinte, se va produce vindecarea.

Numim această metodă de vindecare **medicină energetică** (numită uneori și medicină vibrațională); ea reprezintă o temă centrală a acestei cărți. Dacă realitatea virtuală înseamnă câmpuri virtuale, iar materia virtuală izvorăște din energia virtuală, e timpul să renunțăm la ideea importanței substanțelor materiale și să începem să gândim altfel despre lumea din care facem parte. În momentul în care începem să facem acest lucru, lumea capătă o realitate spirituală, aproape metafizică, și intră în ecuație factorul religios. Așa cum afirmă Dr. Richard Gerber, autorul cărții „Medicina vibrațională”, „legătura nevăzută dintre corpul fizic și forțele subtile ale spiritului este cheia pentru a înțelege raportul ascuns dintre materie și energie. Când oamenii de știință vor începe să înțeleagă adevărata relație dintre materie și energie, vor avea mai multe șanse să înțeleagă relația dintre umanitate și Dumnezeu”.⁶

Vindecarea, atunci, devine un act de iubire când aplici asupra părții sau organismului afectat o energie sau o rezonanță favorabilă ce va alina dezechilibrul și va induce cu blândețe vindecarea în loc să elimine în mod violent simptomele care nu reprezintă altceva decât modul organismului de a riposta în fața bolii. Această metodă de vindecare este mai rațională și totodată mai eficientă, întrucât, în mod evident, urcăm mai aproape de „izvor”

pentru a trata și vindeca. De fapt, dacă ne apropiem suficient de mult de sursă, vom întâlni inevitabil misterul și măreția conștiinței în sine.

Rolul conștiinței în procesele sănătății și bolii nu este deocamdată înțeles de medicina convențională, însă nu putem să lăsăm aceste aspecte pe seama misticilor și teologilor. Natura vieții și a Ființei este cheia care deschide poarta către vindecare! În opinia mea, conștiința este un soi de energie creatoare și, indiferent dacă o înțelegem sau nu, trebuie să încercăm să o încorporăm în viziunea noastră despre sănătate și boală. Viața este o expresie a acestei conștiințe, cum ne-au spus dintotdeauna șamanii.

ABDOMEN INSONOR, CERCETĂRI CU RĂSUNET

La începutul secolului al XX-lea, distinsul neurolog american Albert Abrams a observat un fenomen remarcabil, pe care nu va reuși să îl explice până la sfârșitul vieții. Abrams nu era un intelectual de mâna a doua; studiasse medicina convențională în Europa, cu cei mai buni doctori ai vremii – Virchow, Wasserman, Helmholtz și alții – și câștigase premii importante, inclusiv o medalie de aur din partea Universității din Heidelberg. Puteți fi siguri că știa exact ce vede, chiar dacă nu înțelegea.

Abrams s-a întors în Statele Unite și a început să predea patologia la Facultatea de Medicină a Universității Stanford din California. Într-o zi, pe când percuta (lovea ușor cu degetele) abdomenul unui pacient, sunetul și-a pierdut brusc rezonanța exact în momentul în care fusese pus în funcțiune un aparat Röntgen aflat în apropiere. Uluitor a fost însă altceva: când Abrams a rotit pacientul, a constatat că sunetul surd apărea doar dacă pacientul era orientat pe direcția est-vest. A fost un exemplu spectaculos de adevăr științific descoperit întâmplător, când o minte pregătită aflată în locul potrivit și la momentul potrivit observă ceva care le-ar scăpa cu siguranță celorlalți.

Ulterior, în timpul unui examen de rutină al unui pacient care suferea de cancer (al buzei), Abrams a observat aceeași notă ciudată și surdă când percuta anumite zone ale abdomenului. Ea apărea și la alți pacienți cu cancer sau tuberculoză, însă tot așa, doar când pacientul era așezat cu picioarele către vest. Mai târziu, Abrams a constatat că această lipsă de sonoritate apărea și la indivizi sănătoși care se aflau în imediata apropiere a bolnavilor de cancer sau tuberculoză, dar și, fapt uluitor, când persoanele sănătoase stăteau la distanță de bolnavi, dar erau conectați la ei printr-un fir.⁷

Concluzia logică a lui Abrams a fost că țesutul bolnav emitea unde necunoscute care puteau să determine modificări fizice în organism. El și-a continuat investigațiile și a descoperit că dacă trecea pe deasupra corpului pacientului un disc metalic conectat la un fir, sunetul redevenea surd în momentul în care ajungea cu discul în dreptul zonei afectate de boală. Când a fost provocat de un coleg sceptic să găsească locul exact al unei infecții tuberculoase la plămâni, Abrams a indicat cu acuratețe zona. El a repetat experimentul de nenumărate ori, în cazuri diferite, și de fiecare dată a obținut rezultate de o precizie nefirească.

Ulterior, Abrams a conceput un dispozitiv pentru a detecta și măsura această radiație ciudată, dispozitiv pe care l-a numit *Reflexofon*. O rezistență variabilă transforma curentul, iar aparatul emitea un sunet a cărui înălțime varia, eliminându-se astfel nevoia de a percuta abdomenul. Abrams a constatat că „frecvențele” erau diferite în funcție de fiecare tip de maladie, așa că a întocmit un registru al bolilor și al acestor frecvențe: 55 pentru sifilis, 58 pentru țesuturile afectate de sarcom și așa mai departe. Chiar și când făcea teste oarbe, putea, cu ajutorul acestui aparat, să descopere ori să „diagnosticheze” fără greș țesutul bolnav. Mai mult, incredibil a fost că Abrams a descoperit că dacă adăuga rezistori noi aparatului Reflexofon, putea să-l calibreze în așa fel încât să indice cât de avansată era boala!

În sfârșit, parcă pentru a-și aduce la exasperare colegii conseruatori, Abrams a anunțat că se putea lipsi complet de prezența fizică a pacienților și să folosească pentru testare doar o mostră de sânge, păr sau urină prelevată de la bolnav. Mai mult decât atât, putea să obțină „reacțiile electronice” despre care vorbea, cerându-i unui subiect sănătos conectat la Reflexofon să indice pe corpul său partea care era afectată de boală la pacient. Era ceva fantastic, greu de crezut!

Într-o zi, în timp ce demonstra în fața unei grupe de studenți reacția produsă de sângele unui pacient cu malarie, Abrams a mers și mai departe. Tratamentul cunoscut al malariei consta în administrarea chininei, un alcaloid obținut din scoarța arborelui de chinină. Abrams a presărat câteva granule de sulfat de chinină în tăvița pentru teste unde se afla proba de sânge infestat cu malarie și, spre surprinderea tuturor, sunetul surd a dispărut la percuție. Reacția a fost anulată. La fel s-au comportat și alte antidoturi cunoscute, de pildă sărurile de mercur în cazul sifilisului. Cu o intuiție de geniu, Abrams a afirmat că existau radiații necunoscute emise de moleculele de chinină care anulau *exact* emanațiile din eșantionul cu malarie.

Pornind de la această idee, a dedus în mod logic că s-ar putea construi un aparat care să transmită oscilații electrice exact la contrafrecvența adecvată, modificând astfel caracteristicile țesutului bolnav și vindecându-l.

Medicina virtuală era pe cale să apară!

Împreună cu Samuel O. Hoffman, un inginer radioelectronist și cercetător care se remarcase în Primul Război Mondial, când concepusese un strămoș al radarului pentru a detecta de la mare distanță zepelinele nemțești, Abrams a realizat un aparat numit *Osciloclast*. Acesta oferea într-adevăr posibilitatea unor vindecări remarcabile. Ideile lui Abrams au început să se răspândească și să zdruncine din temelii comunitatea medicală. El spunea,

folosind cuvinte profetice: „Ca medici, nu ne putem permite să ne ținem la distanță de progresul înregistrat în domeniul fizicii și să izolăm entitatea umană de celelalte entități ale universului fizic”.

Știința convențională nu era însă pregătită pentru această învățătură nouă.

DISCREDITAREA

Cum era de așteptat, Abrams a fost atacat de reprezentanții medicinei tradiționale. Când, în 1922, poate din imprudență, a anunțat că și-a folosit instrumentele pentru a diagnostica un pacient prin telefon, *Jurnalul Asociației Medicale Americane* l-a denunțat imediat ca escroc.

Când atacul injurios și defăimător a fost preluat de *Jurnalul Medical Britanic*, Sir James Barr, fost președinte al Asociației Medicale Britanice, s-a înfuriat și a sărit să-i ia apărarea lui Abrams:

„Domniile Voastre [*Jurnalul Medical Britanic*] citați foarte rar din *Jurnalul Asociației Medicale Americane* și ar fi fost de așteptat ca atunci când o faceți, să alegeți un subiect mai serios decât o tiradă ignorantă împotriva unui medic eminent, împotriva, în opinia mea, a celui mai mare geniu din domeniul medicinei”.

Abrams a murit în 1924. Insulte au continuat o vreme, fiind publicate în 18 numere consecutive din *Jurnalul Științific American*. Una dintre cele mai grave insinuări a fost că Abrams nu avea nicio motivație științifică și că încerca doar să se îmbogățească înșelând o comunitate naivă. În realitate, Abrams, fiul unui comerciant bogat din San Francisco, moștenise o avere impresionantă și era deja milionar. Îi scrisese jurnalistului și scriitorului american Upton Sinclair, oferindu-se să-și doneze aparatele și să lucreze *gratis* pentru orice institut dispus să perfecționeze „Cutia Abrams” și să o folosească pentru binele oamenilor.

Iată la ce se reduce integritatea jurnalismului medical!